

ZPRAVODAJ MĚSTYSE STÁDLEC

PRO OBCE HÁJKY, KŘÍDA, SLAVŇOVICE, STÁDLEC A STARÉ SEDLO

12/2023

PROSINEC 2023

14. ROČNÍK

Periodikum vydáváno a šířeno prostřednictvím internetu!

Vážení spoluobčané, sousedé, přátelé,

Skončil nám rok 2023, rok plný neočekávaných zvratů a událostí jak pozitivních, tak bohužel i negativního rázu. Nicméně pojďme si připomenout spíše ty pozitivní události týkající se našich obcí a občanů.

Zastupitelé si předsevzali realizaci několika projektů v roce 2023. Mezi ty, které se podařilo úspěšně dokončit a zkolaudovat byl vodovod v obcích Křída, Hájký a Slavňovice. Neméně významným byla rekonstrukce a oprava střechy smuteční síně ve Stádlci, započetí rekonstrukce bytových jednotek v domě nad moštárnou či plán rekonstrukce kontejnerových míst. Toto vše doplnilo mnoho menších akcí – rekonstrukce další části obecních chodníků, oprava veřejného osvětlení, výsadba a obnova aleje za hřbitovem směrem ke sv. Vojtěchovi a několik dalších drobných investic. Mimo tyto projekty proběhlo mnoho kulturních a společenských akcí, které taktéž nelze opomenout a za které je třeba poděkovat všem co se na nich podílí a pro své spoluobčany je připravují. Ať už se jednalo o hasičský, šípkařský či obecní ples, masopusty, dětské karnevaly či mnohá sousedská posezení a setkávání sousedů u vánočních stromečků.

A co nás čeká v roce 2024? Zastupitelé schválili rozpočet městyse, ve kterém se počítá nejen s drobnými investicemi, ale také s finančně nákladnějšími projekty, jako je již v minulosti zmíněná rekonstrukce silnice ve Starém Sedle. Tento projekt byl předmětem rozpočtu již v roce 2023, ale bohužel jsme neuspěli s žádostí o dotaci u Ministerstva pro místní rozvoj, proto hodláme v roce 2024 opětovně požádat, případně využít dotačního programu na obnovu komunikací od Jihočeského kraje. Doufáme, že již budeme se žádostí úspěšní.

Pokračovat se bude s rekonstrukcí smuteční síně, kde jsou na řadě okna a interiér, stejně tak s rekonstrukcí bytů nad moštárnou, budování polozapuštěných kontejnerů či financování majetkového vypořádání pod stavbou šaten Sokola Stádlec. Zároveň bude na programu pokročit s obytnou zónou ve Stádlci a řada dalších drobných investic a oprav. Doufáme, že tyto plány a vize se v průběhu roku stanou skutečností.

Ani v nadcházejícím roce se nezapomnělo na podporu spolků v našich obcích, kteří významně zasahují do kulturního dění našich obcí, za což jim patří veliké poděkování.

Dovolte mi zároveň poděkovat panu starostovi, zastupitelům a pracovníkům úřadu za odvedenou práci v roce 2023, ale i všem lidem, kteří se zejména v době sněhové kalamity zapojili a pomohli tak obci s odklizením sněhu, nejen před svými domy, ale též na veřejných prostranstvích.

Závěrem mi dovoluji popřát všem úspěšný vstup do roku 2024, plný zdraví, štěstí, spokojenosti a pohody v osobním, rodinném, ale i profesním životě.

Dita Jírovcová
místostarostka městyse

Lidičky, dovolte abych se připojil s přáním všeho dobrého v Novém roce 2024. Zcela se ztotožňuji s velkým poděkováním zastupitelům, zaměstnancům úřadu městyse. Přidávám velký dík všem knihovnicím, zaměstnancům naší Základní školy a školky. Děkuji paní místostarostce za vyčerpávající a detailní novoroční úvodník Stádleckého zpravodaje, kde Vás seznámila s ohlédnutím za děním v našem městysi za rokem dnes již

minulým a dalšími plány, které bychom rádi zrealizovali. Náš zpravodaj je celoročně zejména jejím „dítětem“, to ona nás zastupitele a autory příspěvků „postrkuje“ a napomíná, ať vše pošleme včas, aby lační čtenáři mezi Vámi občany měli v novém měsíci zpravodaj již od prvních dnů.

Paní místostarostkou úvodem zmíněné negativní události pochopitelně skrývají zejména, řekl bych přímo hrůzy dějící se závěrem roku v naší metropoli na akademické půdě světově známé univerzity. Městys Stádlec se pietně připojil v den státního smutku dne 23.12.2023. To nás všechny utvrzuje v tom, jaké tady máme všichni štěstí. Žijeme si možná na první pohled v zapomenutém koutě Jižních Čech, pro někoho nudně, ale nyní o to víc vidíme, jak se tady máme ... když nejsme za každou cenu v centru všeho dění.

Vážení občané, jménem všech zastupitelů Městyse Stádlec Vám přejeme, ať všechna Vaše starost zmizí, ať zavládne pokoj v duši. Co bolelo, ať se zhojí, co těšilo, ať se zdvojí... Krásný celý nový rok 2024, plný lásky, pohody a štěstí.

Pavel Doubek
starosta městyse

Vážení spoluobčané, píše se rok 2024. Nejdříve mi ale dovoluďte poděkovat všem lidem s dobrým srdcem, kteří měli a mají zájem o dění v našich obcích městyse Stádlec. Všem, co ochotně podali pomocnou ruku. Veliký, srdečný dík patří panu starostovi, všem zastupitelům, pracovníkům a spolupracovníkům obce, zástupcům našich spolků, ještě jednou děkuji za Vaši obětavou práci a energii a pochopení, kterou naší obci dáváte. Vám, milým občanům děkuji za to, že se vzájemně respektujete, že si vážíte jeden druhého, že Vám není osud naší obce lhostejný a že si vzájemně pomáháte! Do nového roku Vám přeji především pevné zdraví, hodně optimismu, a aby přicházely jenom dny, o kterých budete moci říct, že jste v nich měli zalíbení.

Ivana Majerová
předsedkyně kulturního výboru

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

V prosinci oslavili svá životní jubilea tyto spoluobčané:

❖ Josef Kratochvíl - Slavňovice	73 let
❖ Alena Heřmánková - Křída	78 let
❖ Miloslav Bican - Hájky	77 let
❖ Jaroslava Neufusová – Hájky	76 let
❖ Vladimír Vlček - Slavňovice	69 let
❖ Stanislav Fuka – Slavňovice	84 let
❖ Stanislav Cihlář - Křída	75 let
❖ Josef Volavka – Slavňovice	76 let
❖ Božena Zemanová - Stádlec	75 let
❖ Jan Zeman - Stádlec	78 let
❖ Květuše Cvachová – Stádlec	82 let
❖ Štefan Troják – Staré Sedlo	78 let
❖ Milena Vrchatová – Staré Sedlo	62 let
❖ Marie Slunečková - Slavňovice	72 let
❖ Stanislav Šnejd – Stádlec	71 let

Všem oslavencům
srdečně
blahopřejeme!

Zdroj: Matriční úřad městyse Stádlec

NAPSALI NÁM

VÁNOČNÍ ŠIPKOVÝ TURNAJ

Dne 16.12.2023 se ve Stádlecké restauraci uskutečnil tradiční „Šipkový turnaj“, který pořádá náš úspěšný druholigový tým Lokomotiva Stádlec. Účast byla hojná a sešla se bezva parta lidí, kterou spojuje stejná záliba a to šipky. Pan a paní Bezpalcovi připravili výborné občerstvení a za to děkujeme.

Házelo se o sto šest a nálada byla skvělá, spousta smíchu a samozřejmě zdravá soutěživost.

Hrálo se na dvě kategorie, a sice registrovaní hráči a neregistrovaní tzv. amatéři. Vzhledem k vysoké účasti se házelo dlouho do večera a závěr byl pro

hráče náročný a napínavý.

V kategorii neregistrovaných hráčů si pohár za 1. místo odvezl Tůma Radek, 2. místo Vrba Dan a 3. místo získala naše Míša Kohoutková.

V kategorii registrovaných hráčů zůstal pohár za 1. místo ve Stádlci, a to díky našemu skvělému hráči Pavlovi Kosobudovi, 2. místo obsadil Vláďa Šafrata a bronzový pohár pro Stádlec vybojoval další profík Petr Kyrian, kterému děkujeme za vtipné moderování akce.

Jsme moc rádi, že se Stádleckým hráčům podařilo získat hned tři poháry. Byli bychom rádi, kdyby se v příštím ročníku objevili hlavně místní, známé i neznámé tváře, protože náš tradiční šipkový turnaj je vyhlášený široko, daleko svou pohostinností a skvělou zábavou.

Lokomotiva Stádlec a Želvy Stádlec tímto srdečně zvou všechny příznivce šipek, hudby, tance a zábavy na šipkařský ples, který se bude konat 17.2.2024 od 20:00 ve Stádlecké restauraci. Čeká vás opravdu výborná kapela Pohoda Team, bohatá tombola a hlavně legrace.

Děkujeme všem za podporu a přízeň, moc si toho vážíme.

Za šipkaře Kateřina Papoušková (text i foto)

STALO SE

ROZSVÍCENÍ STROMEČKU – KŘÍDA

1.12.2023 do Křídý dorazili Mikuláš, anděl a krampusové z Mladé Vožice a Milevska. Hustě sněžilo a byl mráz, ale ani to diváky neodradilo. K vidění byla velká ohnivá show, která zaujala nejednoho účastníka. Děkujeme za návštěvu.

3.12.2023 se ve Křídě rozsvítil vánoční stromeček jako jinde v mnoho místech naší republiky. Bylo možné ochutnat nejednu sladkost, ale také se zahřát lahodným nápojem. Zkrátka příjemně strávený podvečer.

Text: Simona Capouchová, foto: Lukáš Klasna

VÁNOČNÍ KONCERT - STÁDLEC

08. 12. 2023 přijali pozvání kulturního výboru městyse Stádlec mladí hudebníci ze Základní umělecké školy Oskara Nedbala v Táboře. Jejich koncerty mají vysokou úroveň. Podle slov jejich pedagogů Zuzany Hájičkové, DiS. a Hany Sedláčkové dipl. um., mají děti o hudbu samy zájem, mají ji v krvi a u srdíčka a je to prostě vidět a hlavně slyšet. Z mých očí vyzařoval neskrývaný obdiv a úcta k mládí a talentu mladých.

Hudba k nám patří, je našimi zadními vrátky, pro útěk od každodenního stresu, zranění na duši, a prostě všeho, s čím se zrovna teď nechceme potýkat. Neexistuje jediný den, kdy bychom si v hlavě podvědomě nepřehrávali nějakou písničku, či jen melodii. Je to odpočinek, nejlepší přítel a droga. Hudba má odpověď na vše, protože je to fakt, že existuje píseň na každou naši náladu. Dává pocit života v míru kdekoliv a s kýmkoliv.

Text a foto: Ivana Majerová

MŠ A ZŠ STÁDLEC SLOVEM I OBRAZEM

A je po Vánocích, jako vždy to uteklo jako voda.

A tak jen krátké ohlédnutí za posledním měsícem v roce. 5.12. přišli za dětmi ve škole i školce Mikuláš s čertem. Děti zazpívaly písničky a za odměnu dostaly balíčky, které sponzorovali Jednota Tábor a Šipkaři z Lokomotivy Stádlec. Děkujeme!

7.12. proběhlo ve školce losování vánočních dárků a 13. se zde konala odpolední besídka pro rodiče. 15.12. byl školkový den v barvě červené. Tradiční nadílka pamlsků pro zvířátka se konala 19. prosince a školčata vyrazila tradičně ke krmelci. O den později se konala vánoční nadílka dětí u stromečku.

Ve škole to bylo obdobné – tradiční Mikulášská nadílka /tady byl již Čert i Mikuláš odhalen/. Losování dárků – kamarádů, kteří si nadělí dárečky pod stromeček. A také tradiční strojení vánočních stromečků a vánoční besídka pro rodiče /20.12.2023/. Zde si děti připravili krátké vtipné scénky a kouzelnické vystoupení. Někteří předvedli hru na klávesy, případně prezentaci o sobě na velkoplošné obrazovce. Závěr byl ve znamení hudebního vystoupení zakončeného jihočeskou koledou Kmotr Bouček.

A co nového nás čeká v roce 2024?

Na **28. února od 17 hodin** připravujeme **den otevřených dveří v ZŠ a MŠ Stádlec**, který bude doplněn besedou a povídáním bývalých žáků školy ve Stádlci. Obracíme se tedy na bývalé žáky školy, případně i pracovníky ZŠ i MŠ, kteří by společně s námi zavzpomínali, jaké to tehdy bylo.

Pojďte společně posedět a podělit se o své zážitky a vzpomínky. Zároveň přivítáme jakékoliv materiály – učebnice, žákovské knížky, sešity atp. na doplnění. Rádi bychom doplnili naše posezení i o projekci dobových fotografií. Pokud se s námi chcete podělit o vzpomínky, doneste fotografie ke krátkodobému zapůjčení a naskenování do pátku 16. února 2024 do ZŠ Stádlec.

Klidný rok 2024 ve zdraví přeje ředitel Mgr. Vladimír Doležal

Text: V. Doležal, Foto : V. Doležal, P.Véle, Z. Kovářová

NA CO SE MŮŽEME TĚŠIT?

- ❖ 20.1.2024 od 20:00 hod – Sportovní ples pořádá TJ Sokol Stádlec – Stádlecká restaurace – hraje kapela MIDI
- ❖ 27.1.2024 od 20:00 hod – Hasičský ples pořádá SDH Stádlec a Slavňovice – Stádlecká restaurace – hraje kapela PITT BAND
- ❖ 17.2.2024 – Šipkařský ples pořádá DC Lokomotiva a Želvy Stádlec – Stádlecká restaurace – hraje kapela POHODA TEAM
- ❖ 24.2.2024 – Masopustní veselice Stádlec
- ❖ 23.3.2024 – Ples městyse Stádlec – Stádlecká restaurace

POJĎME SI PŘIPOMENOUT TROCHU HISTORIE

Ve třetím vyprávění navštívíme starý český šlechtický rod Rožmberků, nejmávanější šlechta, která konkurovala královské moci v České zemi, posledního příslušníka rodu pánů z Růže, Petra Voka z Rožmberka, renesančního kavalíra na zámku v Třeboni, neboť hrad Krumlov musel prodat císaři.....

Petru Vokovi

Když se pan Petr Vok z Rožmberka stal vladařem, nedrželo se ho takové štěstí jako jeho bratra Viléma, a své statky častěji prodával, než rozmnožoval. Císaři musel prodat hrad Krumlov a stěhoval se s Třeboň vozili pacholci se sedláky nábytek, knihy, obrazy a sochy, o nářadí a zbroji ani nemluvě. „Na Třeboni bude takový dvůr, že i císař nám ho bude závidět,“ těšil pan vladař své dámy, které se pro Krumlov mnoho naplakaly. A bude tam zahrada? A ptáci? Muzikanti a zpěváci? A divadlo? Taneční mumrajc?“ ptala se jedna přes

druhou a pán trpělivě odpovídal, dokud ho to bavilo. Vladař Petr měl šestnáct panen

ve svém fraucimoru, každá byla jiná, urozeného i prostého původu a z různých konců světa. Jedna byla z Francie, druhá ze Španělska, třetí z Vlach, další z Němce, z Polska. Byla tu i

Turkyně a Židovka, sám císař poslal panu Vokovi darem Moskvanku trpaslici. Všechny se o svého pána staraly, ale nejlépe to s ním uměla panna Zuzanka, dcera jednoho mlynáře z Cech. Byla ze všech nejpěknější a rozumu měla vždycky dost. „Nechte naši Milost na pokoji! Však samy uvidíte, co bude na treboňském zámku nového,“

okřikovala ostatní a pan Petr se na ni vděčně usmál, protože toho ž Když se pán na Třeboň přestěhoval, táhli za ním hosté, zpěváci i muzikanti, kejklíři a malíři. Byla to všelijaká čeládka, ale treboňští měšťané se z nich měli dobře. Jejich domy, šenky a krámy byly plné zboží a prodávali od rána až do večera. Když pan

vladař vyjížděl se svým průvodem na lov, bylo křiku a trubení po celém městě. „Jenom ať všichni vidí, že Rožmberk ještě vládne v Čechách a každý pán i chudák se může u jeho dvora dosyta najíst,“ smál se pan Petr, když projížděl davy lidu a všichni ho zdravili. Na Třeboni se obědvalo vždycky slavnostně a vytrubovalo se, aby každý věděl, že pan vladař sedá ke stolu. Nádvoří bylo plné chudiny, která čekala, až jim pán hodí se stolu něco k jídlu. A létali často pečení bažanti a koroptve i se stříbrnými talíři. Petr Vok házel lidem, co mu do ruky přišlo. Vždyť i ten medvěd u boudy dostával každý den čerstvé maso, a bylo to jenom boží hovado. Všichni svého pana vladaře velebili a obdivovali jeho učenost, rozšafnost i veselí. Každý den byl na zámku nějaký taneční

mumraj nebo divadlo a páni se tu rádi zdržovali. Když si pan Petr zamanul, že bude pít víno z ženského střevíce, nejedna paní mu ho ráda podala a věděla, že bude za to bohatě obdarována. Mladí šlechtici v panu vladaři viděli vždy svůj vzor. Nosili po něm zastřížený vous i podobný plášť a nohavice. Když si dal pan Petr na hlavu nový klobouk, brzy měli také podobný. „Vy jste jako opice!“ smál se jim pan vladař. „Co má jeden, musí mít i druhý. Ale všechno je k užítku, a třebaňští mistři mají alespoň co šít.“ V zámku bylo pořád plno hostí. Jeden přes druhého chodili sem a tam. Dveře do panských světnic se málokdy zavíraly a pan vladař se nikdy nestaral kde, co leží. Jednou se chtěl slavnostně ustrojít, protože se ohlásilo nějaké cizí poselstvo, a poslal jednu z komorných, aby mu přinesla Rád zlatého rouna. Komorná však přiběhla celá ustrašená. „Milosti, všechno jsem v komoře prohledala. Každou truhličku se šperky jsem otevřela, ale řetěz jsem nikde nenašla. “Co povídáš? Vždyť jsem ho nedávno měl,“ zlobil se pan vladař. „Může tomu být sotva dva dny nebo tři? Ten čas tak letí, že je darmo vzpomínat.“ Když se pan Petr zamračil, nevěstilo to nic dobrého. Všechny panny honem začaly hledat šperk a běhaly sem a tam. Nemohly ho však nalézt. Jak vidím, špatně se o mne staráte. Je už asi načase, abych Vás všechny vyhnal.“ Panny začaly plakat a naříkat, jen panna Zuzanka neplakala a řekla tiše: „Milosti! Je čas, abys šel. Páni čekají. Já se ještě jednou sama po tom šperku podívám.“ Pan Petr se uklidnil a nechal si obléci nový plášť podšitý hranostajem. Potom trubači začali troubit a dveře se otevřely dokořán. Zatímco na zámku měli starosti, po třebaňských hospodách se potloukal mladý synek jedné bohaté vdovy. Protože celé dny neměl nic na práci, pořád si vymýšlel nějaké darebnosti a zlobil jimi měšťany. Když bylo nejhůře, matka za něho vždycky každou žalobu nějak uplatila penězi. Ten den vpadl Kašpar do hospody se zlatým řetězem na krku a křičel: „Všichni se mi klaňte jako samému vladaři! Kdo se mi klanět nebude, dám ho spráskat jako psa.“ „Poslechni, mladý, co to máš na krku? Kdes to vzal?“ ptal se hospodský a sahal mu po řetězu. Kašpar ho pleskl přes ruku a uskočil jako kočka, aby na něho nemohl dosáhnout. „To by se Vám tak hodilo, sahat na vladařův zlatý řetěz. Raději postav džbánky na stůl, jinak Tě dám katu!“ Kolem se shlukli sousedé a koukali udiveně na Kašpara. „Ten kluk se asi zbláznil, vždyť vyvádí jako pomínutý. Ale ten řetěz vypadá opravdu jako zlatý.“ „A také je!“ křičel Kašpar vesele. „Ten řetěz je z pravého zlata a sám vladař Petr Vok ho nosil na krku.“ Když to hospodský viděl a rozvážil, vyhnal Kašpara z hospody. „Jen si běž s tím darem jinam. S panem vladařem jsem byl vždycky zadobře a nechci si dělat nějaké mrzení. Jestli je pravda, co povídáš, stejně katu neujdeš.“ Kašpar se však jen poškleboval a na něho pokřikoval, potom táhl o dům dál. Do večera toho bylo plné město a všichni si povídali, že vdovin Kašpar ukradl panu vladaři zlatý řetěz s beránkem. Nějaká dobrá duše nelenila a běžela honem k panu vladaři, aby mu všechno při večeři pověděla. „Zatracený kluk! Hned ho zavřete! Zloděj je to a darebák! Jestli mi ten řetěz nedonesete, dám Vás všechny zavřít do vězení. Místa je tam dost!“ rozkřikl se pan vladař. „A Vy, hloupé husy, klidte se mi z očí!“ Za chvíli byla komnata prázdná, jenom pan vladař chodil od okna ke dveřím a čekal, ani pannu Zuzanu nechtěl vidět. Zanedlouho přinesl hejtman panu vladaři ztracený Rád zlatého rouna. Petr ho vzal a při svíčkách prohlížel, jestli je celý a nepoškozený. „Toho Kašpara jsem dal vsadit do klády, aby trochu zkrotí,“ řekl uctivě hejtman. „Je to povedený mládenec, už dávno jsme ho měli potrestat“ Když se pan vladař potěšil se ztraceným šperkem, teprve si všiml, že zde hejtman ještě stojí. „Dej mu setnout hlavu a budeš mít pokoj, hejtmane! Lapky a zloděje jsem nikdy neměl rád.“ Hejtman se uctivě uklonil a odešel, aby vladařův rozkaz vyplnil. Když se vdova dověděla, že Kašpara zavřeli, běžela prosit na zámek, ale pan vladař ji k sobě nepustil. Dal jí vzkázat, že měla svého syna lépe vychovat. A pán se hněval dlouho, alespoň se to o něm vyprávělo. Vdova nosila každý den do vězení jídlo a vždycky ho dávala žaláříkovi, protože ji k synovi nepustili.

Tak tomu bylo celý rok, až jednou potkala sousedku a ta se ptala, kam jde. „Nesu trochu polévky ubohému Kašparovi. Provedl panu vladařovi nehezky kousek a on na něho zanevřel. Marně jsem prosila, nechtěl mne ani slyšet.“ Když to sousedka slyšela, objala vdovu s pláčem. „Chuděro nebohá! Vždyť ten váš Kašpar už je dávno po smrti. Před rokem prý ho kat stál. Vy mu dodneška darmo nosíte jídlo.“ Jak to vdova uslyšela, málem se na ulici svalila. Sousedka ji dovedla až domů a tam uložila na lože. Vdova už ale nevstala, druhý den ji našly služky mrtvou, zemřela prý žalem. Jako všechno, i to se doneslo na zámek k panu vladaři. Vážně se zamyslel a nemohl si na toho Kašpara vzpomenout. Až mu ho pan hejtman uctivě připomenul. „To byl ten, co ukradl zlatý řetěz Vaší Milosti.“ „Ukradl. Ukradl, ale že bych ho dal popravít, o tom nic nevím. Proč jste mi to neřekli? Jistě bych mu dal milost.“ Všichni kolem pana vladaře se pokorně zastyděli a dlouho se omlouvali. Nebylo to poprvé, kdy se pan vladař rozlítl a dal někoho tvrdě potrestat, že už mu nebylo pomoci. A když se to pán začas dověděl, byl z toho nešťasten a vinil kdekoho. „Na co Vás vlastně mám? Jenom mne všichni klamete a nikdo mi neřeknete pravdu,“ zlobil se pan vladař, brzo však pro jiné věci rád na tyto starosti zapomněl. Kdo mohl, rychle z komnaty zmizel. Jen panna Zuzana měla pro pana vladaře slova útěchy, a on se nechal vždycky utěšit. Paní mu dávno zemřela a žádných dětí nebylo. Pomalu stárl mezi svými komornými a utrácel poslední jmění. Na ničem mu nezáleželo, jen na dobrém jmění a slávě rožmberského rodu. Dávno už nejezdil k císařskému dvoru, ani neměl žádných zemských úřadů. Na Třeboni dožíval ten zlatý panský kohoutek, který po celý život kolem sebe plnými hrstmi rozhazoval zlato, až jednoho dne ho nebylo. Přišla prý si pro něho bílá paní Perchta, prabába rožmberského rodu, která ho v kolébce kdysi kolébala a odkázala mu zlatý poklad. Když umíral, stála u jeho

lože jako bílý stín, dokud tiše neusnul. Tak skončil jeden lidský život, docela jinak umírali rybníkáři a rožmberští poddaní.

„Sedmé dítě, Petr Vok, narozen na zámku Krumlově léta Páně 1539 prvního dne měsíce října, jinak octobris, ráno k šesté hodině, na znamení Blíženců.“

„6. Novembris léta Páně 1611, den památný sv. Linharta, z půlnoci k jitru v jedné čtvrti hodiny na pátou polovičního orloje na neděli XXIII. po sv. Trojici, život dokonal vysoce urozený pán pan Petr Vok z Rožmberka na Třeboni, okolo desíti nedělí nemocný ležev. Velmi trpělivě tu kážeň boží snášel, rád slovo boží slyšel, věčným životem těšil se.“

Oplakávání posledního Rožmberka

Pomiň, ranní červánku,
Ejhle, nebe hoří,
Třesk a blesk nám do spánku
Ržá zemí i moři,
Vonnou růži plameny
Ohně slunka vzchopí,
Když jen deštné prameny
Poprvé ji skropí.
Ana tak po mnoho let
Nám kvetla ta Růže,
Z mar Ursinů viz teď květ,
Růže zesnout může.
Odkvétá nám, odkvétá,
Životu se ztrácí,
Ergo rod ten ze světa
Má jít, v prach se vrací.
Bůh se s ní teď veselí,
Ej, v klín se mu složí
Růže naše s anděly,
Krásu svoji množí
Ana v říši Boží.

Zdroj: Kniha Rožmberská kronika, Z českých a moravských hradů

Ivana Majerová
předsedkyně kulturního výboru

Kontakty na úřad městyse a příspěvky na web: obec.stadlec@seznam.cz, info@stadlec.eu, tel. 380 123 991
Webové stránky městyse: www.stadlec.eu
Městys Stádlec i na Facebooku: <https://www.facebook.com/MestysStadlec/>
Kontakty na starostu městyse: starosta@stadlec.eu, tel. 606 300 313, 380 123 990
Webové stránky Základní školy a mateřské školy: <http://zsmsstadlec.webnode.cz>